

Dur-akorde v nižje za »Kyrie«, ko je sklanjal pred žrtvenikom v veliki asistenci mlad mož svoje zgornje telo ter udarjaje po nedolžnih prsih molil: »mea culpa, mea culpa — — —«

Novomašnik, imenovan pater Angelicus, daroval je takrat v prvič nekrvavo daritev, katere se je hotelo vdeležiti čudo mnogo ljudstva. Vse je hotelo videti le njega, le njega, in ko se je v gostem kadilu zabelela sv. hostija med prsti novomašnika, zgrnilo se je pričujoče ljudstvo na kolena, in mnogo oko zarselo se je nehoté. Iz veselja? Iz ginenja? Iz spokornosti? Vsak je vedel za-se. Naposled blagoslovivši ljudi odtegnil se je duhoven radovednim očem obilnega občinstva, ki je vrelo, kakor roj iz cerkve po hribu navzdol v mesto. Nikdo se ni

kesal prišedši vsaj takrat v cerkev, in mnoge tešil je vsprejeti blagoslov obe-tajoč jim sreče.

Toda nikdo ni bil srečnejši, nego frater Evstahij, ki je precej po maši pričakoval duhovnika v zakristiji. Nikdo ni smel položiti roke nanj. On ga je oblačil in slačil. Sedaj se je maščeval. Drugim maščevalcem žari se oko divje besnosti, njemu svetilo se je same nadzemske sreče.

Toda kmalu zbolel je na smrt in romal v večnost. Zapuščeni vzgojenec njegov, P. Angelicus, zatrjeval mi je, da ni bilo in ne bo tako srečne smrti, kakor je bila brata Evstahija. Toda ni ga več, zastonj sem skušal tešiti prijatelja, treba je čakati, da ga ozdravi čas in spomin plemenite — osvete.

Moj klavir.

Pri svojem klavirju
Prerad jaz sedim,
In pesmi vesele
Ter žale drobim.

Če žalost razriva
Mi revno srcé,
Prežalostno pesem
Mi strune doné.

In ako veselja
Se duh mi vedrí,
I struna se moja
Vesélo glasi.

Glasóvi prikladni
Srcé mi tešé,
Zdaj sladke, zdaj grenke
Rodíjo solzé.

Janko Leban.

V bolezní.

Ubogo moje ti srcé,
Nikári mi takó tožiti,
Da-si prehudo je gorjé,
Katero nama je prebiti!

V bolésti silni se vijó
Od zóre mi do mráka údi,
Zatréti mojo bol hudó
Zastonj zdravnikov vsi so trúdi.

A tebe, revno ti srcé,
Ti srce občutljivo moje,
Otožnost, kes, obup skelé,
Nadéje vse so strte tvóje!...

Li blizu več rešenja ni,
Rešenje nama ni v daljini?
Ko se telesa duh znebí,
Ušlá sva vsakej bolečini!...

Janko Leban.

